

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 13302/2022
26.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Миодраг Максимовић, адвокат из ... и Боривоје Боровић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Владимир Радовановић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1258/22 од 24.05.2022. године, у седници одржаној 26.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1258/22 од 24.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу П 126/21 од 23.02.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да јој тужена на име дуга исплати 90.000 евра, са домицилном каматом почев од 01.08.2008. године па до коначне исплате, све у динарској противвредности по курсу по коме овлашћене банке плаћају ефективну валуту у месту плаћања на дан исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженој, на име трошкова поступка, исплати 432.750,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1258/22 од 24.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова поступка поводом изјављене жалбе.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке на основу члана 408. Закона парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводи ревидента да је другостепени суд извршио повреду одредбе члана 8. ЗПП није прописан као ревизијски разлог, у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је била власник апотеке „ВВ“ ..., која се формално водила на ГГ. ДД и ЂЂ су у поступку приватизације почетком 2007. године купили УТП „ЕЕ“ уз обавезу плаћања годишње накнаде Агенцији за приватизацију, па је из тог разлога ДД понудио туженој на продају локал у склопу купљене непокретности. Између тужене и ДД постигнута је сагласност о купопродаји локала и договорено да уговорне стране у тој купопродаји буду УТП „ЕЕ“ као продавац и апотека „ВВ“ као купац, а да купопродајна цена износи 250.000 евра. Уговор о купопродаји локала је закључен 28.12.2007. године, а оверен пред Општинским судом у Ужицу 31.12.2007. године. Тужена је уговорену купопродајну цену обезбедила подизањем кредита код банака и купопродајну цену исплатила до јуна 2008. године. Између тужене и ДД, постигнут је договор по коме је тужена ДД као физичком лицу 05.11.2007. године позајмила 100.000 евра са роком враћања 15.07.2008. године, који новац је ДД узео ради обезбеђења средстава за намирење обавеза према Агенцији за приватизацију. Наведени износ ДД није вратио, због чега је тужена поднела тужбу и правноснажном пресудом П 2807/11 од 03.09.2014. године ДД је обавезан да туженој на име дуга исплати 100.000 евра у динарској противвредности са каматом, и у току је поступак извршења. Тужила је током 2007. године била запослена у Агенцији „ЖЖ“, чији је стварни власник ЂЂ. У благајни ове Агенције је увек било депоновано просечно око 200.000 евра, о ком новцу је евиденцију водила тужила и по налогу стварног власник вршила исплате из благајне и евидентирала уплате, а обављала је и друге послове у вези са продајом непокретности, за шта је исплаћивана накнада у виду процента од продаје. Тужила и тужена су потписале признаницу од 29.12.2007. године, у којој је наведено да је тужена по основу позајмице од тужиле примила 90.000 евра уз обавезу да 40.000 евра врати у року од месец дана, а преосталих 50.000 евра најкасније до 01.06.2008. године. Тужена није примила новац који је наведен у признаници од 29.12.2007. године, а спорну признаницу је потписала по савету тужиле и сведока ДД, како би обезбедила документацију за кредит и исплатила ДД и ЂЂ новац који им је био потребан да би испунили обавезе према Агенцији за приватизацију. Потписивање спорне признанице је било у намери добијања кредита. Тужила не би поднела ову тужбу да тужена није покренула спор против ДД за исплату 100.000 евра. Новац који тужила у овом спору потражује од тужене је новац ЂЂ и ДД, а тужила као запослено лице у Агенцији сведока је по њиховом налогу вршила исплате, али без права да самостално одлучује коме ће се исти исплатити.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев уз образложење да се уговор о зајму као неформални уговор закључује када се постигне сагласност воља уговорних страна у смислу члана 26. Закона о облигационим односима, а у конкретном случају оценом изведених доказа утврђено је да између тужиле и тужене није закључен уговор о зајму у смислу члана 557. ЗОО.

По налажењу Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили тужбени захтев за исплату утуженог износа, због чега су неосновани ревизијски наводи који указују на супротно.

Одредбом члана 557. Закона о облигационим односима прописано је да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца, као и других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари, исте врсте и истог квалитета.

Одредбом члана 26. Закона о облигационим односима прописано је да је уговор закључен када су се уговорне стране сагласиле о свим битним састојцима уговора.

Врховни касациони суд прихвата изложено правно становиште нижестепених судова, јер је засновано на правилној примени материјалног права. Како тужилца није доказала одлучну чињеницу да је постигнута сагласност воља уговорних страна за закључење уговора о зајму, то што је тужена потписала признаницу од 29.12.2007. године не води закључку о постојању уговорног односа између странака, јер је утврђено да је потписивање спорне признанице имало за циљ обезбеђивање услова за добијање кредита код банке ради исплате новца ДД и ЂЂ, којима је новац био потребан да би испунили обавезе према Агенцији за приватизацију.

Ревизијски наводи тужилце којима се оспорава оцена исказа парничних странака и сведока, а самим тим указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање погрешну примену материјалног права, нису основани. Другостепени суд је оценио изведене доказе и своју оцену тих доказа образложио, а указивање на тај начин на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП не представља ревизијски разлог. У конкретном случају нису испуњени услови за примену одредбе члана 557. ЗОО, јер је утврђено да тужилца није предала туженој 90.000 евра наведених у признаници, а да циљ сачињавања признанице није била потврда уговора о зајму, јер такав материјално-правни однос између странака није ни постојао, већ у циљу добијања одговарајуће документације која је била потребна за добијање кредита код банке и исплата новца ДД и ЂЂ.

Ревизијски наводи да је између тужилце и сведока ЂЂ и ДД извршено преузимање дуга у смислу члана 446. – 450. Закона о облигационим односима, указивањем да су на тај начин средства која је тужилца дала по признаници њен новац, представља указивање на непотпуно утврђено чињенично стање, које такође не може бити ревизијски разлог.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане одлуке, то је овај суд на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић